

udsigter væsentlig forringede? Hvad kan være Grunden til, at den Medhjælp ved dette Lovforslags Udarbejdelse, den højtærede Minister har haft, har taget saa haardt paa alle de lavere Lønningsafdelinger inden for Jernbanevæsenet? Og jeg har søgt at give mig selv Svar: Jeg har ikke kunnet finde nogen anden Forklaring, end at det maa ligge i en alt for vidt-dreven republikansk, spartansk Følelse hos det højtærede Ministerium. Det Ord, der indeholder Forklaringen, er „den 3die April 1901“. Det er en almindelig udbredt Tro, at Valgets Udfald den Dag rundt om i Landet — og dermed det af os alle med saa stor Glæde hilste Systemskifte — mange Steder hidførtes ved, at netop de her omtalte Bestillingsmænd og Funktionærer i stort Tal kastede deres Stemmer over paa den daværende Regerings Modstandere. Jeg siger kun, at dette er en almindelig udbredt Tro — jeg ved ikke, om det er rigtigt, thi vi have hæmmelig Afstemning, og det er belagt med streng Straf at røbe noget om, hvad man har faaet at vide om, hvordan Folk have stemt — men det er en almindelig udbredt Tro, og jeg tror ikke, den vil møde Modsigelse. Jeg har da tænkt mig, at den højtærede Regering i den Grad vil undgaa at faa Skindet af paa nogen Maade at belønne sine egne, at den er kommen til at gaa for langt til den modsatte Yderlighed og er bleven for streng imod dem. Det er i sig selv en Følelse hos den højtærede Regering, som jeg i høj Grad maa respektere og udtale min Sympati for. Naar den højtærede Regering viser en saadan republikansk Fasthed og Simpeltid i Uddelingen af de mange Behageligheder, som staa til Regeringens Raadighed baade i Form af Ordener og andre Ting, skal det ikke støde paa nogen Kritik fra min Side. Men i dette Tilfælde synes jeg dog, den er gaaet for vidt i spartansk Haardhed. I alt Fald synes jeg, at Assistenterne have god Grund til herpaa at give et berømt spartansk Svar. Naar de læse disse ny Lønsatser igennem, kunne de svare som de faldne i Thermopylæ: Ja, her ligge vi, lydige mod jeres Love.

Sagen er jo, som det fremgaar af mange Punkter, den, at de Lønninger, som ere skrevne op her, se bedre ud, end de ere. Det kommer af et Princip i dem, som jeg ingenlunde vil angribe, men jeg vil kun understrege, at det er kun tilsyneladende, at Lønningerne ere saa høje. Lad os blive ved Assistentlønningen. Den naar op til 2,400 Kr., men i Virkeligheden

er Forholdet dette, at saa godt som ingen Assistent vil komme paa de to øverste Lønningstrin i Loven; altsaa den virkelige Slutningsløn for de fleste Trafikassistenter vil blive de tre Trin trukket fra, altsaa 1,900 Kr. Jeg billiger fuldstændig, at man har de to følgende Trin med, nemlig for de Mennesker, som ere saa uheldige, at de ikke komme til at rykke op i andre Stillinger, men blive til deres ældgamle Dage i Trafikassistentstillingen. Jeg billiger, at man giver dem denne lille Trøst, at de saa en Gang i deres Alderdom faa denne Forhøjelse. Men man maa ikke deraf lade sig forlede til en fejl Forestilling om, hvad den foreslaaede Løn egentlig er.

Eller, lad mig tage et andet Eksempel. Jeg skal ikke tage det hele igennem; i Enkeltheder at gaa det hele igennem maa jo være forbeholdt Udvalgets Arbejde. Ud af det store Materiale, som Funktionærer af de forskellige Grupper have stillet til min Raadighed, tager jeg kun nogle enkelte Eksempler. Men lad os tage Togførere. De stige efter Forslaget fra 1,350 Kr. til 1,950 Kr. 1,950 Kr. staa altsaa uvilkaarlig for vor Forestilling som den Løn, en ældre veltjent Togfører har at underholde sin Familie for. Men dette er i Virkeligheden i Reglen ikke Tilfældet. En Togfører er en Mand, der først naar op i denne Klasse efter en lang, nogle og tyveaarig Tjeneste i lavere Stillinger, som Konduktør osv. I Reglen bliver man Togfører, naar man er 44—45 Aar, nogle i lidt yngre, andre ogsaa i en lidt ældre Alder, og Gennemsnitsalderen, hvori man plejer at gaa af som Togfører — thi det er jo en Stilling, som man ikke kan holde ud, til man virkelig bliver alderdomssvækket, det er en Stilling, man maa gaa af fra, saa snart Alderdomssvækkelsen begynder at indfinde sig — er 56 Aar. De ville deraf se, at med en 4aarig Oprykning ville de fleste Togførere kun naa at faa 2 af de 4 Alderstilleg, som Loven hjemler dem, saa den virkelige Slutningsløn vil for de allerfleste kun blive 1,650 Kr. Dette som Eksempel paa, at Lønningerne i Virkeligheden ude i Livet ville komme til at virke som lavere, end de se ud her i Lovforslaget.

Der var maaske en Maade, hvorpaa man nemt kunde afhjælpe de uheldige Forhold, jeg her har paaapeget, og i det hele vilde de fleste Ulemper paa Jernbanevæsenets Omraade kunne afhjælpes ved, at den højtærede fungerende Minister paa Trafikvæsenets Omraade fulgte sine egne Ideer fra de to andre Lønningslove. I